

Audiència. Sant Joan Maria Vianney, Rector d'Ars

Text íntegre de l'Audiència
general celebrada per Benet XVI
al Palau pontifici de
Castelgandolfo el dimecres 5
d'agost de 2009.

11/11/2009

Estimats germans i germanes,

En la catequesi d'avui vull recórrer
novament la vida del sant rector
d'Ars subratllant-ne alguns trets que
poden servir d'exemple també per

als preveres de la nostra època, certament diferent d'aquella en què ell va viure, però en diversos aspectes marcada pels mateixos desafiaments humans i espirituals fonamentals. Precisament ahir va fer 150 anys del seu naixement per al cel: a les 2 del matí del 4 d'agost de 1859 sant Joan Baptista Maria Vianney, acabat el curs de l'existència terrenal, va anar a la trobada del Pare celestial per rebre en herència el regne preparat des de la creació del món per als que segueixen fidelment els seus ensenyaments (cf. Mt 25, 34). Quina gran festa degué haver-hi al paradís en arribar un pastor tan zelós! Quina acollida degueren haver-li reservat la multitud dels fills reconciliats amb el Pare gràcies a la seva obra de rector i confessor! He volgut prendre aquest aniversari com a punt de partida per a la convocatòria de l'Any sacerdotal que, com és sabut, té per tema: "Fidelitat de Crist, fidelitat del

sacerdot". De la santedat depèn la credibilitat del testimoni i, en definitiva, l'eficàcia mateixa de la missió de tot sacerdot.

Juan María Vianney va néixer al petit poble de Dardilly el 8 de maig de 1786, al si d'una família camperola, pobre en béns materials, però rica en humanitat i fe. Batejat, d'acord amb un costum bo d'aquella època, el mateix dia del naixement, va consagrar els anys de la infància i de l'adolescència a treballar al camp i a pasturar animals, fins al punt que, als disset anys, encara era analfabet. No obstant això, se sabia de memòria les oracions que li havia ensenyat la seva piadosa mare i es nodria del sentit religiós que es respirava a casa.

Els biògrafs refereixen que, des dels primers anys de joventut, va tractar de conformar-se a la voluntat de Déu fins i tot en les ocupacions més

humils. Albergava en el cor el desig de ser prevere, però no li va ser fàcil. Va arribar a l'ordenació presbiteral després de no poques vicissituds i incomprendions, gràcies a l'ajuda de prudents sacerdots, que no es van aturar a considerar les seves limitacions humanes, sinó que van saber veure més enllà, intuïnt l'horitzó de santedat que es perfilava en aquell jove realment singular. Així, el 23 de juny de 1815, va ser ordenat diaca i, el 13 d'agost següent, prevere. Per fi, a l'edat de 29 anys, després de nombroses incerteses, no pocs fracassos i algunes llàgrimes, va poder pujar a l'altar del Senyor i realitzar el somni de la seva vida.

El sant rector d'Ars va manifestar sempre una altíssima consideració del do rebut. Afirmava: "Oh, quina cosa tan gran és el sacerdoci! No es comprendrà millor sinó al cel... Si s'entengués a la terra, hom moriria, no d'esglai, sinó d'amor" (Abbé

Monnin, Esprit du Curé d'Ars, p. 113). A més a més, de nen havia confiat a la mare: "Si fos sacerdot, voldria conquerir moltes ànimes" (Abbé Monnin, Procès de l'ordinaire, p. 1064). I així va succeir. En el servei pastoral, tan senzill com extraordinàriament fecund, aquest anònim rector d'un poble perdut del sud de França va aconseguir identificar-se tant amb el ministeri que va esdevenir, també d'una manera visible i recognoscible universalment, alter Christus, imatge del Bon Pastor que, a diferència del mercenari, dóna la vida per les seves ovelles (cf. Jn 10, 11). A exemple del Bon Pastor, va donar la vida en els decennis del servei sacerdotal. La seva existència va ser una catequesi vivent, que cobrava una eficàcia molt particular quan la gent el veia celebrar l'Eucaristia, detenir-se en adoració davant el sagrari o passar moltes hores al confessional.

El centre de tota la seva vida era, per consegüent, l'Eucaristia, que celebrava i adorava amb devoció i respecte. Una altra característica fonamental d'aquesta figura sacerdotal extraordinària era el ministeri assidu de les confessions. En la pràctica del sagrament de la Penitència reconeixia el compliment lògic i natural de l'apostolat sacerdotal, en obediència al mandat de Crist: "Als qui perdoneu els pecats, els queden perdonats; als qui se'ls retingueu, els queden retinguts" (Jn 20, 23).

Així doncs, sant Joan Maria Vianney es va distingir com a òptim i incansable confessor i mestre espiritual. Passant, "amb un sol moviment interior, de l'altar al confessionari", on transcorria gran part de la jornada, va intentar per tots els mitjans, en la predicació i amb consells persuasius, que els seus feligresos redescobriessin el significat

i la bellesa de la Penitència sacramental, mostrant-la com una íntima exigència de la Presència eucarística (cf. Carta als sacerdots per a l'any sacerdotal).

Els mètodes pastorals de sant Joan Maria Vianney podrien semblar poc adequats en les actuals condicions socials i culturals. De fet, com podria imitar-lo un prevere avui, en un món tan canviat? És veritat que els temps canvien i que molts carismes són típics de la persona i, per tant, irrepetibles; no gensmenys, hi ha un estil de vida i un anhel de fons que tots som cridats a conrear. Mirant-ho bé, allò que va fer sant al rector d'Ars va ser la humil fidelitat a la missió a què Déu l'havia cridat; va ser el constant abandonament, ple de confiança, a les mans de la divina Providència.

Va aconseguir tocar el cor de la gent no gràcies als seus dots humans, ni

basant-se exclusivament en un esforç de voluntat, per lloable que fos; va conquerir les ànimes, fins i tot les més refractàries, comunicant-los el que vivia íntimament, és a dir, l'amistat amb Crist. Estava "enamorat" de Crist, i el veritable secret del seu èxit pastoral va ser l'amor que sentia pel Misteri eucarístic anunciat, celebrat i viscut, que es va transformar en amor pel ramat de Crist, els cristians, i per totes les persones que cerquen Déu.

El seu testimoniatge ens recorda, estimats germans i germanes, que per a tot batejat, i amb major raó per al sacerdot, l'Eucaristia "no és simplement un esdeveniment amb dos protagonistes, un diàleg entre Déu i jo. La Comunió eucarística tendeix a una transformació total de la pròpia vida. Amb força obre de bat a bat tot el jo de l'home i hi crea un nou nosaltres" (Joseph Ratzinger, La Comunione nella Chiesa, p. 80).

Així doncs, lluny de reduir la figura de sant Joan Maria Vianney a un exemple, encara que sigui admirable, de l'espiritualitat catòlica del segle XIX, cal, ben al contrari, percebre'n la força profètica, de summa actualitat, que distingeix la seva personalitat humana i sacerdotal. En la França postrevolucionària que experimentava una mena de "dictadura del racionalisme" orientada a esborrar la presència mateixa dels sacerdots i de l'Església en la societat, ell va viure primer -en els anys de la seva joventut- una heroica clandestinitat recurrent quilòmetres durant la nit per participar en la santa missa. Després, ja com a prevere, es va caracteritzar per una creativitat pastoral singular i fecunda, capaç de mostrar que el racionalisme, llavors dominant, en realitat no podia satisfer les autèntiques necessitats de l'home i, per tant, en definitiva no es podia viure.

Estimats germans i germanes, als 150 anys de la mort del sant rector d'Ars, els desafiaments de la societat actual no són menys arduos; ben al contrari, potser resulten encara més complexos. Si llavors existia la "dictadura del racionalisme", en l'època actual reina en molts ambients una mena de "dictadura del relativisme". Ambdues semblen respostes inadequades a la justa exigència de l'home d'usar plenament la seva pròpia raó com a element distintiu i constitutiu de la pròpia identitat. El racionalisme va ser inadequat perquè no va tenir en compte les limitacions humanes i va pretendre posar la sola raó com a mesura de totes les coses, transformant-la en una deessa; el relativisme contemporani mortifica la raó, perquè de fet arriba a afirmar que l'ésser humà no pot conèixer res amb certesa més enllà del camp científic positiu. Tanmateix, avui, com llavors, l'home "captaire de

significat i realització" cerca contínuament respostes exhaustives als interrogants de fons que no deixa de plantejar-se.

Tenien molt present aquesta "set de veritat", que crema en el cor de tot home, els pares del concili ecumènic Vaticà II quan van afirmar que correspon als sacerdots, "com a educadors en la fe", formar "una autèntica comunitat cristiana" capaç de preparar "a tots els homes el camí cap a Crist" i exercir "una autèntica maternitat" respecte d'ells, indicant o aplanant als no creients "el camí cap a Crist i la seva Església", i essent per als fidels "estímul, aliment i fortalesa per al combat espiritual" (cf. *Presbyterorum ordinis*, 6).

L'ensenyament que amb referència d'això segueix transmetent-nos el sant rector d'Ars és que a l'arrel d'aquest compromís pastoral el sacerdot ha de posar una íntima unió

personal amb Crist, que és necessari conrear i acréixer dia rere dia.

Només enamorat de Crist, el sacerdot podrà ensenyar a tots aquesta unió, aquesta amistat íntima amb el diví Mestre; podrà tocar el cor de les persones i obrir-lo a l'amor misericordiós del Senyor. Només així, per tant, podrà infondre entusiasme i vitalitat espiritual a les comunitats que el Senyor li confia.

Preguem perquè, per intercessió de sant Joan Maria Vianney, Déu concedeixi a la seva Església el do de sants preveres, i perquè augmenti en els fidels el desig de sostenir i col·laborar amb el seu ministeri.

Encomanem aquesta intenció a Maria, a la qui precisament avui invoquem com a Mare de Déu de les Neus.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
sant-joan-maria-vianney-rector-dars/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-sant-joan-maria-vianney-rector-dars/)
(15/08/2025)